

**Έκθεση της Κοινοβουλευτικής Επιτροπής Νομικών για τον αναπεμφθέντα νόμο
«Ο περί Αστυνομίας (Τροποποιητικός) (Αρ. 4) Νόμος του 2021»**

Παρόντες:

Γεώργιος Γεωργίου, πρόεδρος

Χριστιάνα Ερωτοκρίτου

Δημήτρης Δημητρίου

Πανίκος Λεωνίδου

Ευανθία Σάββα

Κωστής Ευσταθίου

Ανδρέας Πασιουρτίδης

Η Κοινοβουλευτική Επιτροπή Νομικών επανεξέτασε σε συνεδρία της, που πραγματοποιήθηκε στις 22 Απριλίου 2021, τον πιο πάνω νόμο, ο οποίος ψηφίστηκε από τη Βουλή των Αντιπροσώπων στις 2 Απριλίου 2021 και ο οποίος αναπέμφθηκε από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας στις 20 Απριλίου 2021 κατ' επίκληση του άρθρου 51.1 του Συντάγματος της Κυπριακής Δημοκρατίας. Στη συνεδρία της επιτροπής κλήθηκαν και παρευρέθηκαν εκπρόσωποι του Υπουργείου Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξεως και της Νομικής Υπηρεσίας της Δημοκρατίας.

Όπως είναι γνωστό, ο αναπεμφθείς νόμος κατατέθηκε στη Βουλή στις 12 Νοεμβρίου 2020 υπό τη μορφή πρότασης νόμου από τον βουλευτή κ. Κωστή Ευσταθίου εκ μέρους του Κινήματος Σοσιαλδημοκρατών ΕΔΕΚ. Με τον αναπεμφθέντα νόμο σκοπεύεται η τροποποίηση του περί Αστυνομίας Νόμου, ώστε να εξισωθεί η υπηρεσιακή θέση μελών της αστυνομίας που ασκούν τα εξειδικευμένα καθήκοντα και κατέχουν συγκεκριμένα προσόντα ή συγκεκριμένη πείρα συναφή με τα εξειδικευμένα καθήκοντα του χειριστή, ηλεκτρολόγου, μηχανικού, ηλεκτρολόγου πτητικών μέσων, διασώστη ή χειριστή βαρούλκου με τη βαθμολογική θέση των μελών της αστυνομίας που κατέχουν αναγνωρισμένο πανεπιστημιακό δίπλωμα ή τίτλο ή άλλο ισότιμο προσόν.

Ειδικότερα, με τις διατάξεις αυτού σκοπεύεται η τροποποίηση του άρθρου 17Α του βασικού νόμου που αφορά τους διορισμούς και προαγωγές των εξειδικευμένων μελών

της αστυνομίας, ώστε να εμπíπτουν στο πεδίο εφαρμογής του εν λόγω άρθρου και μέλη της αστυνομίας που κατέχουν εξειδικευμένα προσόντα τα οποία αποκτήθηκαν μετά από ειδική εκπαίδευση που δεν αποτελεί τριτοβάθμια εκπαίδευση. Τα εν λόγω μέλη της αστυνομίας που κατέχουν εξειδικευμένα προσόντα αποκλείονται από τις διαδικασίες ανέλιξης, σε αντίθεση με τα μέλη της αστυνομίας που κατέχουν αναγνωρισμένο πανεπιστημιακό δίπλωμα ή τίτλο ή άλλο ισότιμο προσόν. Επιπροσθέτως, με την προτεινομένη τροποποίηση εισάγεται στον βασικό νόμο το νέο άρθρο 17B που ρυθμίζει διαδικαστικά ζητήματα διορισμού των μελών της αστυνομίας που κατέχουν εξειδικευμένα προσόντα.

Οι λόγοι της αναπομπής του υπό αναφορά νόμου, όπως αυτοί αναφέρονται στην επιστολή του Προέδρου της Δημοκρατίας προς τον Πρόεδρο της Βουλής των Αντιπροσώπων, ημερομηνίας 20 Απριλίου 2021, παρατίθενται αυτούσιοι:

«2. Οι λόγοι αναπομπής είναι οι ακόλουθοι:

3. Με τον τροποποιητικό αυτό νόμο:

(α) τροποποιείται το εδάφιο (1) του άρθρου 17Α του περί Αστυνομίας Νόμου του 2004, Ν.73(Ι)/2004, (εφεξής βασικός νόμος) με την προσθήκη, της ακόλουθης νέας παραγράφου:

“(β1) σε περίπτωση που μέλος της Αστυνομίας, το οποίο υπηρετεί για περίοδο πέντε (5) ετών στην Αστυνομία σε οποιοδήποτε βαθμό και κατέχει έγκυρη και σε ισχύ επαγγελματική άδεια χειριστή, ηλεκτρολόγου, μηχανικού ή ηλεκτρονικού πτητικών μέσων, διορίζεται ως εξειδικευμένο μέλος της Αστυνομίας, τότε αυτό εντάσσεται στον αμέσως επόμενο βαθμό του βαθμού που κατείχε κατά τον χρόνο του διορισμού του ως εξειδικευμένου μέλους ή εφόσον φέρει τον βαθμό του υπαστυνόμου ή ανώτερο βαθμό, στον βαθμό τον οποίο κατέχει κατά τον χρόνο του διορισμού του ως εξειδικευμένου μέλους:

Νοείται ότι έγκυρη και σε ισχύ θεωρείται η επαγγελματική άδεια η οποία έχει νομίμως εκδοθεί ή ανανεωθεί από τις αρμόδιες αρχές του κράτους έκδοσης.”, και

(β) προστίθεται στον βασικό νόμο το ακόλουθο νέο άρθρο:

“(17B) -(1) Ανεξαρτήτως των διατάξεων του παρόντος νόμου, ο Αρχηγός, ύστερα από έγκριση του Υπουργού, δύναται να διορίζει οποιοδήποτε μέλος της Αστυνομίας το οποίο έχει πείρα συναφή προς τα καθήκοντα της θέσης, όπως αυτά καθορίζονται κατά την προκήρυξη της θέσης, ως εξειδικευμένο μέλος της Αστυνομίας:

Νοείται ότι, ο διορισμός -

(α) μέλους της Αστυνομίας, το οποίο υπηρετεί για δέκα (10) χρόνια στην Αστυνομία, ως διασώστης ή χειριστής βαρούλκου και έχει συμπληρώσει πέραν των οχτακόσιων (800) πτητικών ωρών σε ιπτάμενα μέσα της Αστυνομίας Κύπρου, διενεργείται στον βαθμό του Αστυφύλακα και

(γ) μέλους της Αστυνομίας, το οποίο υπηρετεί για δεκαοκτώ 18 έτη στην Αστυνομία, ως διασώστης ή χειριστής βαρούλκου και έχει συμπληρώσει πέραν των χίλιων διακοσίων (1200) πτητικών ωρών σε ιπτάμενα μέσα της Αστυνομίας, ο διορισμός του μέλους διενεργείται στον βαθμό του Λοχία.

(2)(α) Για σκοπούς διορισμού δυνάμει των διατάξεων του εδαφίου (1) ακολουθείται η προβλεπόμενη από τις διατάξεις των παραγράφων (α), (β) και (γ) του εδαφίου (2) του άρθρου 17Α διαδικασία.

(β) Η Συμβουλευτική Επιτροπή Επιλογής μετά την ολοκλήρωση της προφορικής και ανάλογα με την περίπτωση, της γραπτής εξέτασης, υποβάλλει αιτιολογημένη έκθεση για κάθε υποψήφιο στον Αρχηγό, ο οποίος ενεργεί σύμφωνα με τις διατάξεις του εδαφίου (1).

(3)(α) Η προαγωγή εξειδικευμένου μέλους της Αστυνομίας, το οποίο έχει διοριστεί, σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος άρθρου, στους βαθμούς της συνδυασμένης

θέσης Αστυφύλακα, Λοχία, Υπαστυνόμου, Ανώτερου Υπαστυνόμου και Αστυνόμου Β', διενεργείται από τον Αρχηγό με έγκριση του Υπουργού, εκτός εάν με αιτιολογημένη απόφαση του Αρχηγού κριθεί ότι υπό προαγωγή μέλος είναι ακατάλληλο να ανταποκριθεί στα καθήκοντα της θέσης του επόμενου βαθμού, ενώ η προαγωγή εξειδικευμένου μέλους της Αστυνομίας στο βαθμό του Αστυνόμου Α' διενεργείται από τον Υπουργό με σύσταση του Αρχηγού.

(β) Οι όροι και διαδικασία προαγωγής των εξειδικευμένων μελών της Αστυνομίας στους βαθμούς της συνδυασμένης θέσης Αστυφύλακα, Λοχία, Υπαστυνόμου, Ανώτερου Υπαστυνόμου και Αστυνόμου Β' και προαγωγής στο βαθμό του Αστυνόμου Α' καθορίζονται σε Κανονισμούς που εκδίδονται από το Υπουργικό Συμβούλιο, αφού ληφθεί υπόψη η γνώμη του Αρχηγού, οι οποίοι εγκρίνονται από τη Βουλή των Αντιπροσώπων και δημοσιεύονται στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας.”.

4. Επισημαίνεται, καταρχάς, ότι στο πλαίσιο αναπομπής βάσει του Άρθρου 51 του Συντάγματος της Δημοκρατίας εξετάζεται και η συμβατότητα του υπό αναπομπή Νόμου, με το Σύνταγμα της Δημοκρατίας, αλλά και με την Αρχή της Διάκρισης των Εξουσιών που απορρέει από το Σύνταγμα (**Αναφορές Αρ.1/93, 2/93, 3/93, 4/93, 5/93, 1/94 και Προσφυγή (Αρ. 43/94 Πρόεδρος της Δημοκρατίας ν. Βουλής των Αντιπροσώπων (Αρ.3), (1994) 3 Α.Α.Δ. 93).**

Το κατά πόσο μια νομοθετική ρύθμιση υπερβαίνει τα νομοθετικά όρια και παρεισφρέει στην αρμοδιότητα άλλης πολιτειακής εξουσίας κρίνεται στη βάση της φύσης και των εγγενών χαρακτηριστικών του υπό νομοθέτηση θέματος.

Όπως ανέφερε η Πλήρης Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην ομόφωνη γνωμάτευση της ημερ. 3.12.2015 στην **Αναφορά αρ. 1/2015 Πρόεδρος της Δημοκρατίας ν. Βουλή των Αντιπροσώπων:**

“Η αρχή της Διάκρισης των Εξουσιών είναι διάχυτη στο Κυπριακό Σύνταγμα και κατοχυρώνεται απ' αυτό, σύμφωνα και με πάγια νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Η αρχή αυτή απαγορεύει ουσιαστικά στη μία εξουσία να επεμβαίνει στον τομέα της αποκλειστικής αρμοδιότητας της άλλης εξουσίας. Οι τρεις εξουσίες που αναγνωρίζονται από το Σύνταγμα είναι η Εκτελεστική, η Νομοθετική και η Δικαστική.

Στην **Αναφορά 1/2013, Πρόεδρος της Δημοκρατίας v. Βουλή των Αντιπροσώπων, ημερ. 11.6.2014**, στη Γνωμάτευση (της πλειοψηφίας), έγινε αναφορά στις προηγούμενες Αναφορές του Προέδρου της Δημοκρατίας, **Αναφορά 7/1991, Πρόεδρος της Δημοκρατίας v. Βουλή των Αντιπροσώπων (1991) 3 ΑΑΔ, 746** και **Αναφορά 9/1991, Πρόεδρος της Δημοκρατίας v. Βουλή των Αντιπροσώπων (1992) 3 ΑΑΔ, 109**, και τονίστηκε ότι, η ίδια η φύση του ρυθμιζόμενου θέματος, είναι δυνατόν να εμπίπτει στα πλαίσια αρμοδιότητας της Εκτελεστικής Εξουσίας και ότι, αν ένας νόμος εμπεριέχει στοιχεία διοικητικής ενέργειας, τότε αυτός είναι αντισυνταγματικός, καθότι θεωρείται ότι η Νομοθετική Εξουσία επεμβαίνει στον τομέα αρμοδιότητας της Εκτελεστικής Εξουσίας.”.

5. Ειδικότερα καθ' όσον αφορά τις προτεινόμενες ρυθμίσεις, σημειώνεται ότι με βάση τις υφιστάμενες ερμηνευτικές διατάξεις του βασικού νόμου “εξειδικευμένο μέλος της Αστυνομίας” σημαίνει τον κάτοχο της θέσης των εδαφίων 35, 42 και 100 του Κεφαλαίου 13.03 – Αστυνομία, του εκάστοτε εν ισχύ κρατικού προϋπολογισμού.”.

Στον περί Προϋπολογισμού Νόμο του 2021, Ν2(II)/2021, Παράρτημα – Μισθολογικές Θέσεις, Κεφάλαιο 13.03 Αστυνομία, Ομάδα Άρθρων 02100 – Κρατικοί Υπάλληλοι / Μισθοδοσία Κρατικών Υπαλλήλων, το εδάφιο 35 αφορά σε τέσσερις (4) θέσεις Αστυνόμων Α' (Κλίμακα Α13(ii)) και με βάση την επεξήγηση του εδαφίου: “Εξειδικευμένες θέσεις. Οι κάτοχοι των θέσεων προΐστανται ένας ανά των τεσσάρων

ομάδων εξειδικευμένων θέσεων όπως αναφέρεται στους περί Αστυνομίας (Προαγωγές Εξειδικευμένων Μελών) Κανονισμούς του 2006.". Το εδάφιο 42 αφορά σε μια (1) συνδυασμένη θέση Αστυνόμου Β' Προϊστάμενος Σπουδών (κλίμακα Α12(ii)) - Αστυνόμου Α' (Κλίμακα Α13(ii)) και το εδάφιο 100 αφορά σε 96 συνδυασμένες θέσεις Αστυφύλακα (Κλίμακα Α5, 2^η βαθμίδα), Λοχία (Κλίμακα Α8), Υπαστυνόμου (Κλίμακα Α9), Ανώτερου Υπαστυνόμου (Κλίμακα Α10) και Αστυνόμου Β' (Κλίμακα Α12(ii)).

Σύμφωνα με το Επεξηγηματικό Υπόμνημα – Παραρτήματα Προϋπολογισμού 2021, Παράρτημα 8, σελ. 738, το οποίο συνυποβάλλεται για σκοπούς εύκολης αναφοράς, οι εξειδικευμένες θέσεις των εδαφίων του προϋπολογισμού 35 και 100 αφορούν σε συγκεκριμένες ειδικότητες. Σε αυτές περιλαμβάνονται και οι χειριστές, ηλεκτρολόγοι, μηχανικοί και ηλεκτρονικοί πτητικών μέσων, αλλά όχι οι διασώστες και οι χειριστές βαρούλκων.

6. Διευκρινίζεται περαιτέρω ότι οι θέσεις των εξειδικευμένων μελών της Αστυνομίας, διακρίνονται από τις συνήθεις θέσεις Αστυφύλακα (Κλίμακας Α3-Α5-Α7(ii)) αλλά και των Ειδικών Αστυφυλάκων (Κλίμακας Α1-Α2-Α5(ii)). Πρόκειται ουσιαστικά για τρεις διαφορετικές τάξεις μελών της Αστυνομίας, με διαφορετικά κριτήρια εισδοχής, ανέλιξης και όρους υπηρεσίας. Επισημαίνεται όμως ότι οι θέσεις αυτές, προκηρύσσονται και συνεπώς μπορούν να διεκδικηθούν ελεύθερα από κάθε ενδιαφερόμενο πρόσωπο που πληροί τα απαιτούμενα κριτήρια, επί ίσοις όροις, και διορίζονται οι καλύτεροι, ενώ η κάθε απόφαση διορισμού υπόκειται σε Προσφυγή δυνάμει του Άρθρου 146 του Συντάγματος.

Η όποια διαφοροποίηση στην αντιμισθία των μελών των τριών αυτών τάξεων εργαζομένων της Αστυνομίας, οφείλεται αποκλειστικά και μόνο στους όρους υπηρεσίας των θέσεων που κατέχουν στην Αστυνομία, τις οποίες οι ίδιοι διεκδίκησαν και κατόρθωσαν να εξασφαλίσουν μέσω ανοικτών ανταγωνιστικών διαδικασιών με βάση τα προσόντα και τις δυνατότητές τους.

7. Τα εξειδικευμένα μέλη της Αστυνομίας διορίζονται σήμερα στην Αστυνομία δυνάμει του άρθρου 17Α του βασικού νόμου, το εδάφιο (1) το οποίο παρέχει τη δυνατότητα στον Αρχηγό Αστυνομίας, με την έγκριση του Υπουργού, και ανεξάρτητα από οποιοσδήποτε άλλες διατάξεις του Νόμου αυτού, “...να διορίζει ως εξειδικευμένο μέλος της Αστυνομίας στη συνδυασμένη θέση Αστυφύλακα, Λοχία, Υπαστυνόμου, Ανώτερου Υπαστυνόμου και Αστυνόμου Β’, όπως αυτή προβλέπεται στον εκάστοτε εν ισχύ κρατικό προϋπολογισμό, πρόσωπο, το οποίο κατέχει αναγνωρισμένο με βάση την κειμένη νομοθεσία πανεπιστημιακό δίπλωμα ή τίτλο ή άλλο ισοδύναμο προσόν συναφές προς τα καθήκοντα της συνδυασμένης θέσης, όπως αυτά θα καθορίζονται κατά την προκήρυξή της:” Με βάση την επιφύλαξη του εδαφίου (1) του ίδιου άρθρου:

“Νοείται ότι:

- (α) ο διορισμός προσώπου που είναι κάτοχος πανεπιστημιακού διπλώματος ή τίτλου ή άλλου ισοδύναμου προσόντος, περιλαμβανομένης σε ισχύ επαγγελματικής άδειας χειριστή, ηλεκτρολόγου, μηχανικού ή ηλεκτρονικού πτητικών μέσων, ανάλογα με την περίπτωση, διενεργείται στο βαθμό του Λοχία,
- (β) στις περιπτώσεις ειδικοτήτων, ο διορισμός προσώπου που είναι κατάλληλο και κατέχει αναγνωρισμένο με βάση την κειμένη νομοθεσία δίπλωμα τριτοβάθμιας εκπαίδευσης ή τριετούς μεταλυκειακού κύκλου σπουδών, διενεργείται στο βαθμό του Αστυφύλακα,
- (γ) σε περίπτωση που μέλος της Αστυνομίας που φέρει το βαθμό του Λοχία ή ανώτερο βαθμό διορίζεται ως εξειδικευμένο μέλος της Αστυνομίας σε συνδυασμένη θέση, εντάσσεται στο βαθμό της συνδυασμένης θέσης που αντιστοιχεί στο βαθμό που κατείχε πριν το διορισμό του ως εξειδικευμένο μέλος της Αστυνομίας, και

(δ) στις περιπτώσεις των ειδικοτήτων χειριστών πτητικών μέσων, μηχανικών πτητικών μέσων, ηλεκτρονικών μηχανικών πτητικών μέσων, κυβερνητών αστυνομικών ακάτων, ηλεκτρολόγων αστυνομικών ακάτων, ηλεκτρονικών αστυνομικών ακάτων, μηχανολόγων μηχανικών αστυνομικών ακάτων, οι υποψήφιοι για διορισμό πρέπει να μην έχουν συμπληρώσει το τεσσαρακοστό (40ο) έτος της ηλικίας τους:

Νοείται περαιτέρω ότι έγκυρη και σε ισχύ επαγγελματική άδεια χειριστή, μηχανικού, ηλεκτρολόγου ή ηλεκτρονικού πτητικών μέσων θεωρείται μόνον η άδεια που έχει νόμιμα εκδοθεί ή ανανεωθεί από τις αρμόδιες υπηρεσίες πολιτικής αεροπορίας της χώρας έκδοσης, εφόσον η εν λόγω χώρα είναι μέλος του Διεθνούς Οργανισμού Πολιτικής Αεροπορίας και η εν λόγω άδεια τυγχάνει αναγνώρισης από το Τμήμα Πολιτικής Αεροπορίας της Δημοκρατίας.”

Σύμφωνα με το εδάφιο (2) του αναφερόμενου άρθρου, οι κενές προς πλήρωση εξειδικευμένες θέσεις προκηρύσσονται και οι αιτήσεις που υποβάλλονται, αξιολογούνται από Συμβουλευτική Επιτροπή, η οποία καλεί τους υποψηφίους που πληρούν τα προσόντα σε προφορική ή/και γραπτή εξέταση. Με το πέρας της εξέτασης, η Συμβουλευτική Επιτροπή ετοιμάζει και υποβάλλει στον Αρχηγό Αστυνομίας, αιτιολογημένη έκθεση για κάθε υποψήφιο, και ο Αρχηγός Αστυνομίας αποφασίζει με την έγκριση του Υπουργού Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξεως και διορίζει τους καλύτερους.

Η ανέλιξη των εξειδικευμένων μελών στην Αστυνομία, στους βαθμούς της συνδυασμένης θέσης Αστυφύλακα, Λοχία, Υπαστυνόμου, Ανώτερου Υπαστυνόμου, Αστυνόμου Β' και η προαγωγή τους στον βαθμό του Αστυνόμου Α' προβλέπεται στο εδάφιο (3) του άρθρου 17Α και στους περί Αστυνομίας (Προαγωγές Εξειδικευμένων Μελών) Κανονισμών του 2016, Κ.Δ.Π. 191/2006.

Η ανέλιξη στις συνδυασμένες θέσεις των εξειδικευμένων μελών, μέχρι και τον βαθμό του Αστυνόμου Β, γίνεται χωρίς την ύπαρξη κενής θέσης και έχει ως ημερομηνία έναρξης ισχύος την ημερομηνία συμπλήρωσης του απαιτούμενου χρόνου για προαγωγή στον αμέσως επόμενο βαθμό. Η προαγωγή των εξειδικευμένων μελών σε μια από τις προβλεπόμενες στον εκάστοτε προϋπολογισμό, τέσσερις θέσεις Αστυνόμου Α', μια για κάθε μια από τις τέσσερις ομάδες εξειδικευμένων, απαιτεί κενή θέση. Διενεργούνται με επιλογή μεταξύ εκείνων που κατέχουν τα προσόντα για προαγωγή και αποφασίζονται με βάση την αξία, τα προσόντα και την αρχαιότητα.

8. Η διαδικασία διορισμού των Αστυφυλάκων (Α3-Α5-Α7(ii)) στην Αστυνομία προβλέπεται στο άρθρο 17 του βασικού νόμου και στους περί Αστυνομίας (Γενικούς) Κανονισμούς του 1989, Κ.Δ.Π. 51/1989, ενώ η προαγωγή τους, από τον βαθμό του Αστυφύλακα μέχρι και τον βαθμό του Βοηθού Αρχηγού, προβλέπεται στους περί Αστυνομίας (Προαγωγών) Κανονισμούς του 2004, Κ.Δ.Π.214/2004. Οι προαγωγές, σύμφωνα με τον Κανονισμό 3 των περί Αστυνομίας (Προαγωγών) Κανονισμών του 2004 (Κ.Δ.Π.214/2004), διενεργούνται με επιλογή μεταξύ εκείνων που κατέχουν τα προσόντα για προαγωγή. Οι διεκδικήσεις τους για προαγωγή αποφασίζονται με βάση την αξία, τα προσόντα και την αρχαιότητα και η βαρύτητα που δίνεται στην αξία, τα προσόντα και την αρχαιότητα καθορίζεται στους κανονισμούς προαγωγών.

Σε αντίθεση με τα εξειδικευμένα μέλη της Αστυνομίας, οι προαγωγές των μελών της Αστυνομίας που διορίστηκαν στην Αστυνομία ως Αστυφύλακες (Κλίμακας Α3-Α5-Α7(ii)), από τον βαθμό του Αστυφύλακα μέχρι και τον βαθμό του Βοηθού Αρχηγού, απαιτούν κενή προς πλήρωση θέση προαγωγής.

9. Οι Ειδικοί Αστυνομικοί διορίζονται στην Αστυνομία με βάση το άρθρο 39 του βασικού νόμου. Οι διαδικασίες διορισμού και οι όροι υπηρεσίας τους καθορίζονται στους

περί Ειδικών Αστυνομικών (Διαδικασία Διορισμού και Όροι Υπηρεσίας) Κανονισμούς του 2004, Κ.Δ.Π. 216/2004.

Με βάση το εδάφιο (1) του άρθρου 30 του βασικού νόμου και τον Κανονισμό 3 της Κ.Δ.Π. 216/2004 οι Ειδικοί Αστυνομικοί μπορούν να ασκούν συγκεκριμένα καθήκοντα τα οποία καθορίζονται στο αναφερόμενο άρθρο και Κανονισμό. Οι Ειδικοί Αστυνομικοί που υπηρετούσαν στην Αστυνομία κατά την ημερομηνία έναρξης της ισχύος του βασικού νόμου, και εκτελούσαν καθήκοντα άλλα από αυτά που αναφέρονται πιο πάνω, μπορούν να συνεχίσουν να ασκούν τα καθήκοντα τους αυτά, αν αυτό κριθεί αναγκαίο από τον Αρχηγό λόγω της ειδικής εκπαίδευσης ή των ικανοτήτων τους.

Προς τούτο διευκρινίζεται ότι ο βασικός νόμος τέθηκε σε ισχύ στις 8.4.2004 με δημοσίευση του στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας, Παρ.Ι(Ι) αρ. 3834.

Οι Ειδικοί Αστυνομικοί αποτελούν κατηγορία εργοδοτούμενων που δεν κατέχουν οργανικές θέσεις. Κατ' επέκταση και με βάση τον ορισμό που αποδίδεται στην περί Συντάξεων Νομοθεσία, οι Ειδικοί Αστυνομικοί δεν περιλαμβάνονται στον όρο "μέλος της Αστυνομίας" και ως εκ τούτου δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της. Τα ωφελήματα τους ρυθμίζονται από τους περί Ειδικών Αστυνομικών (Διαδικασία Διορισμού και Όροι Υπηρεσίας) Κανονισμούς του 2004, Κ.Δ.Π. 216/2004. Βάσει της Κ.Δ.Π. 216/2004 στους Ειδικούς Αστυνομικούς παραχωρείται φιλοδώρημα με τους ίδιους όρους και προϋποθέσεις που παραχωρείται στους συμβασιούχους στην κρατική υπηρεσία.

Οι Ειδικοί Αστυνομικοί δεν προάγονται στις θέσεις βαθμού που προβλέπονται στο άρθρο 5 του βασικού νόμου, όπως συμβαίνει με τους Αστυφύλακες και τα εξειδικευμένα μέλη της Αστυνομίας. Ο βασικός νόμος και η Κ.Δ.Π. 216/2004 δεν περιέχουν πρόνοιες που να παρέχουν μια τέτοια δυνατότητα.

10. Ο δε Αρχηγός Αστυνομίας, ο οποίος σύμφωνα με το άρθρο 8 του βασικού νόμου, "...έχει τη διοίκηση και διεύθυνση της Αστυνομίας..." και το άρθρο 12 του νόμου αυτού,

“...σε όλο τον εδαφικό χώρο της Δημοκρατίας...”, ασκώντας τις εξουσίες που του παρέχει ο Κανονισμός 45 της Κ.Δ.Π. 51/1989 και τηρουμένων των προνοιών του άρθρου 39 του βασικού νόμου και του Κανονισμού 3 της Κ.Δ.Π. 216/2004 σε σχέση με τους ειδικούς αστυφύλακες, αναθέτει στα μέλη της Αστυνομίας, και με βάση τις ερμηνευτικές διατάξεις του βασικού νόμου, σε “...οποιοδήποτε πρόσωπο που διορίζεται με βάση τον παρόντα Νόμο.”, “...τα καθήκοντα που θεωρεί αναγκαία για τη διατήρηση και βελτίωση της αποδοτικότητας της Αστυνομίας.”

11. Σε σχέση με τη νέα παράγραφο (β1) που εισάγεται στο εδάφιο (1) του άρθρου 17Α του βασικού νόμου, αναφέρονται τα ακόλουθα:

11.1. Η υφιστάμενη παράγραφος (α) του εδαφίου (1) του άρθρου προβλέπει ότι οι διορισμοί κατόχων έγκυρης και σε ισχύ επαγγελματικής άδειας χειριστή, ηλεκτρολόγου, μηχανικού ή ηλεκτρονικού πτητικών μέσων διενεργούνται στον βαθμό του Λοχία. Η υφιστάμενη παράγραφος (γ), προβλέπει ότι σε περίπτωση που μέλος της Αστυνομίας βαθμού Λοχία και άνω, διορίζεται ως εξειδικευμένο μέλος της Αστυνομίας σε συνδυασμένη θέση, εντάσσεται στον βαθμό της συνδυασμένης θέσης που αντιστοιχεί στον βαθμό που κατείχε πριν το διορισμό του.

11.2. Με τη νέα παράγραφο (β1) τα μέλη της Αστυνομίας που υπηρετούν για περίοδο πέντε (5) ετών στην Αστυνομία σε οποιοδήποτε βαθμό και κατέχουν έγκυρη και σε ισχύ επαγγελματική άδεια χειριστή, ηλεκτρολόγου, μηχανικού ή ηλεκτρονικού πτητικών μέσων, και διορίζονται ως εξειδικευμένα μέλη της Αστυνομίας, εντάσσονται στον αμέσως επόμενο βαθμό του βαθμού που κατείχαν κατά τον χρόνο του διορισμού τους ή εφόσον φέρουν τον βαθμό του υπαστυνόμου ή ανώτερο βαθμό, στον βαθμό τον οποίο κατέχουν κατά τον χρόνο του διορισμού τους.

11.3. Στην περίπτωση μελών της Αστυνομίας βαθμού Αστυφύλακα, η πρόνοια της νέας αυτής παραγράφου κρίνεται ως άνευ αντικειμένου, αφού ούτως ή άλλως με βάση την

παράγραφο (α) οι διορισμοί τέτοιων ειδικοτήτων γίνονται στον βαθμό του Λοχία. Το ίδιο μπορεί να λεχθεί και στην περίπτωση μελών της Αστυνομίας βαθμού υπαστυνόμου και άνω αφού με βάση τις πρόνοιες της υφιστάμενης παραγράφου (γ) ο διορισμός μελών της Αστυνομίας, σε συνδυασμένη θέση εξειδικευμένου μέλους οποιασδήποτε ειδικότητας, γίνεται στον βαθμό που τα μέλη της Αστυνομίας κατέχουν κατά τον χρόνο του διορισμού τους.

11.4. Στην περίπτωση όμως διορισμού σε τέτοιες ειδικότητες, μελών της Αστυνομίας βαθμού Λοχία, ο διορισμός θα γίνεται στον βαθμό του Υπαστυνόμου. Συνεπώς και σε αντίθεση με τα όσα προβλέπουν οι υφιστάμενες διατάξεις των παραγράφων (α) και (γ) του εδαφίου (1) του άρθρου 17Α, με τη νέα παράγραφο (β1) τα μέλη της Αστυνομίας, αυτού του βαθμού και αυτών των ειδικοτήτων, με τον διορισμό τους ως εξειδικευμένα μέλη της Αστυνομίας, θα τυγχάνουν ευνοϊκότερης μεταχείρισης και από τους πολίτες που διορίζονται στις ίδιες με αυτούς ειδικότητες και όχι μόνο, αλλά και από τα μέλη της Αστυνομίας που διορίζονται ως εξειδικευμένα μέλη της Αστυνομίας σε άλλες ειδικότητες.

11.5. Προς τούτο σημειώνεται ότι με βάση τον Κανονισμό 4(1)(β) των περί Αστυνομίας (Προαγωγές Εξειδικευμένων Μελών) Κανονισμών (Κ.Δ.Π. 191/2006), το εξειδικευμένο μέλος για να ανελιχθεί σε Υπαστυνόμο θα πρέπει να συμπληρώνει εξαετή υπηρεσία στο βαθμό του Λοχία. Συνεπώς, η πρόνοια αυτή της νέας παραγράφου (β1) παρέχει σημαντικό πλεονέκτημα στο μέλος της Αστυνομίας βαθμού Λοχία που διορίζεται σε εξειδικευμένη θέση σε αυτές τις ειδικότητες. Με τον διορισμό του προάγεται παράλληλα σε θέση Υπαστυνόμου, αμείβεται συνεπώς σε ψηλότερη μισθοδοτική κλίμακα Α9 από τους συναδέλφους του της ίδιας ειδικότητας οι οποίοι προέρχονται από τον ιδιωτικό τομέα, αλλά και από συναδέλφους του άλλων ειδικοτήτων, τοποθετείται ιεραρχικά σε ψηλότερο βαθμό από αυτούς, ενώ κερδίζει και σημαντικό προβάδισμα διάρκειας έξι ετών στην διεκδίκηση, έστω και σε βάθος χρόνου, της θέσης προαγωγής στο βαθμό του

Αστυνόμου Α', που αναλογεί στην ομάδα των εξειδικευμένων στην οποία ανήκει έναντι των συναδέλφων του οι οποίοι διορίστηκαν σε αυτή την ειδικότητα προερχόμενοι από τον ιδιωτικό τομέα.

11.6. Επισημαίνεται περαιτέρω ότι το μέλος της Αστυνομίας βαθμού Λοχία, όπως είναι διατυπωμένη η νέα παράγραφος (β1), αποκτά αυτό το πλεονέκτημα λόγω απλής προϋπηρεσίας στην Αστυνομία τουλάχιστον πέντε ετών, και κατοχής επαγγελματικής άδειας αυτής της ειδικότητας. Η προϋπηρεσία αυτή δεν διασυνδέεται ούτε κατά το ελάχιστο με την ενάσκηση καθηκόντων συναφών με τις αναφερόμενες ειδικότητες.

11.7. Με αυτά τα δεδομένα το νέο αυτό άρθρο, δημιουργεί έντονη ανησυχία ως προς τη θεμελίωση της συνταγματικότητας των προτεινόμενων διατάξεων και δη ζήτημα παραβίασης της αρχής της ισότητας που διασφαλίζεται στο **άρθρο 28 του Συντάγματος**, λόγω μη ίσης εφαρμογής του νόμου, αφού φέρει σε ευνοϊκότερη θέση αυτή τη κατηγορία των μελών της Αστυνομίας, αδικαιολόγητα και αναιτιολόγητα.

11.8. Η αρχή της ισότητας προβλέπεται ρητώς στο Σύνταγμα της Κυπριακής Δημοκρατίας. Όπως αναφέρει ο Καθηγητής Π. Δ. Δαγτόγλου, στο "Γενικό Διοικητικό Δίκαιο" (Τρίτη έκδοση, παρ. 402), η αρχή της ισότητας επιβάλλει τόσο στη διοίκηση, αλλά και στον έχοντα πολύ μεγαλύτερη ελευθερία κινήσεως νομοθέτη, **ίση μεταχείριση όμοιων περιπτώσεων, όπως άλλωστε και την διάφορη μεταχείριση διάφορων περιπτώσεων**. Σχετική επίσης και η απόφαση επίσης του Δ. Καλλή επί της **Τσιαλίδης v. Δημοκρατίας κ.ά. (1996) 4 ΑΑΔ 366:**

"Σχετικά με τον ισχυρισμό για άνιση μεταχείριση του αιτητή σε σύγκριση με τον Π.

Παναγίδη σύμφωνα με τη νομολογία (βλ. **Δημοκρατία v. Αρακιάν και Άλλων (1972) 3 Α.Α.Δ. 294, 298, 299, 300**):

(1) **"Ίσοι ενώπιον του Νόμου"** στο **Άρθρο 28.1** του Συντάγματος **δεν μεταδίδει την έννοια της ακριβούς αριθμητικής ισότητας αλλά**

διασφαλίζει μόνο εναντίον των αυθαίρετων διαφοροποιήσεων και δεν αποκλείει εύλογες διακρίσεις οι οποίες πρέπει να γίνουν λόγω της ιδιάζουσας φύσεως των πραγμάτων.

- (2) **Η αρχή της ισότητας συνεπάγεται την ίση ή όμοια μεταχείριση 'πάντων των υπό τας αυτάς συνθήκας τελούντων'.**
- (3) **Ουδόλως προκύπτει παραβίασις της αρχής της ισότητος και ως εκ τούτου ακυρότης των προσβαλλομένων πράξεων, εφ' όσον πρόκειται περί ρυθμίσεων ανέσεων τελουσών υπό διάφορους πραγματικός συνθήκας, αίτινες δεν αποκλείουν ανομοιομορφίας εν τω διακανονισμώ αυτών**

Στην επίδικη απόφαση **δίνονται οι λόγοι της διαφοροποίησης**. Αφού έλαβα υπόψη μου τα πραγματικά περιστατικά που περιβάλλουν την περίπτωση του Π. Παναγίδη σε συνάρτηση με εκείνα που περιβάλλουν την περίπτωση του αιτητή θεωρώ ότι δεν τελούσαν υπό τας αυτάς συνθήκας. **Η διοίκηση νόμιμα μπορούσε να προχωρήσει στη σχετική διαφοροποίηση και δεν έχει σημειωθεί παραβίαση της αρχής της ισότητας η οποία διασφαλίζεται από το Άρθρο 28.1 του Συντάγματος.**

Για όλους τους πιο πάνω λόγους η προσφυγή απορρίπτεται.”.

Το Ανώτατο Δικαστήριο σε σειρά γνωματεύσεων του παρέχει επαρκή καθοδήγηση, καθ' όσον αφορά τον τρόπο εφαρμογής της συνταγματικής αρχής της ισότητας από το νομοθέτη. Εισαγωγικά τονίζεται ότι το Άρθρο 28.1 του Συντάγματος καθιερώνει την αρχή της ισότητας ως ακολούθως:

“1 Πάντες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου, της διοικήσεως και της δικαιοσύνης και δικαιούνται να τύχωσι ίσης προστασίας και μεταχειρίσεως.”

Το Ανώτατο Δικαστήριο έχει επισημάνει ότι αυθαίρετες διαφοροποιήσεις δεν συνάδουν με την αρχή της ισότητας (βλ. ενδ. **Πρόεδρος της Δημοκρατίας ν. Βουλής των**

Αντιπροσώπων (Αρ. 3) (1990) 3 ΑΑΔ 4213. Έτσι λ.χ. κρίθηκε ότι δεν μπορεί νόμος να “..ευνοεί αυθαίρετα τους οικονομικά ευρωστότερους ιδιώτες ή νομικά πρόσωπα”, ενώ, αντιθέτως, έκρινε ότι ήταν συνταγματικές διατάξεις που “..σε σχέση με τα δικαιώματα και με μέτρο την αναλογικότητα, προχωρούσαν σε δίκαιο ισοσκελισμό του δημοσίου συμφέροντος έναντι των ατομικών δικαιωμάτων, παρέχοντας τέτοια στοχευμένη προστασία σε συγκεκριμένες ομάδες/κατηγορίες (όπως είναι η περίπτωση των νόμων που διέπουν το ενοικιοστάσιο, τις καταχρηστικές συμβάσεις, τα ασφαλιστικά συμβόλαια και την προστασία των καταναλωτών).” (βλ. **Αναφορά 2/2014 Πρόεδρος της Δημοκρατίας ν. Βουλή των Αντιπροσώπων** ημ. 31.10.2014).

Επίσης στην Γνωμάτευση **Πρόεδρος της Δημοκρατίας ν. Βουλή των Αντιπροσώπων (Αρ.1) (1989) 2 ΑΑΔ 1490** λέχθηκαν τα εξής:

“Η πάγια νομολογία μας, και αυτή των χωρών που έχουν ανάλογη πρόνοια με αυτή του Άρθρου 28 του Συντάγματος μας, δέχεται πως ένα νομοθέτημα μπορεί να κάμνει εύλογες διαφοροποιήσεις μεταξύ ατόμων, τάξεων ατόμων ή καταστάσεων εφόσον δικαιολογούνται από τις εγγενείς διαφορετικές περιστάσεις πραγμάτων που ισχύουν για αυτές. Η αρχή της ισότητας όμως ρητά απαγορεύει τις αυθαίρετες διακρίσεις. Το Δικαστήριο δεν υπεισέρχεται στους λόγους σκοπιμότητας ούτε διερευνά τη σοφία του νομοθετήματος.”

Επίσης στην **Αναφορά 2/2016 Πρόεδρος της Δημοκρατίας ν. Βουλή των Αντιπροσώπων** ημερομηνίας 5.7.2017, το Ανώτατο Δικαστήριο κατέληξε στα εξής:

“Είναι προφανές, κατά την κρίση μας, ότι με το Νόμο, και συγκεκριμένα την κύρια επιφύλαξη του, ευνοείται το λιγότερο εκπροσωπούμενο φύλο στα διοικητικά συμβούλια των οργανισμών στους οποίους ο Νόμος αναφέρεται, εις βάρος τυχόν ικανότερων υποψηφίων του περισσότερο εκπροσωπούμενου φύλου και με αυτό τον τρόπο καταστρατηγείται η αρχή της Ισότητας, η οποία κατοχυρώνεται από το

Άρθρο 28 του Συντάγματος. Δεν πρόκειται για επιβεβαίωση της αρχής της Ισότητας μεταξύ των δύο φύλων ούτε και για οποιαδήποτε εύλογη διάκριση στη βάση του διαφορετικού φύλου, αλλά για αυθαίρετη, από συνταγματικής απόψεως, διάκριση, η οποία παραγνωρίζει τα αξιοκρατικά και άλλα αντικειμενικά κριτήρια που θέτει ο Νόμος. Μάλιστα, σε μια δεδομένη περίπτωση, δυνατό η εφαρμογή της υπό αναφορά πρόνοιας να αποβεί εις βάρος του φύλου, το οποίο, σύμφωνα με τη θέση της ευπαίδευτης συνηγόρου της, η Καθ' ης η αίτηση επιδιώκει να ευνοηθεί.

Κρίνουμε λοιπόν ότι, με το Νόμο, γίνεται παραβίαση του Άρθρου 28 του Συντάγματος. Το άρθρο 157(4) της ΣΛΕΕ (πρώην άρθρο 141 της Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Κοινότητας), και το άρθρο 23 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν τυγχάνουν εφαρμογής. Το άρθρο 157(4) προνοεί ότι, προκειμένου να εξασφαλιστεί εμπράκτως η πλήρης ισότητα μεταξύ ανδρών και γυναικών στην εργασία, η αρχή της Ίσης Μεταχείρισης δεν εμποδίζει τα Κράτη Μέλη να διατηρήσουν ή να θεσπίσουν μέτρα που προβλέπουν ειδικά πλεονεκτήματα, τα οποία διευκολύνουν το λιγότερο εκπροσωπούμενο φύλο να συνεχίσει μian επαγγελματική δραστηριότητα ή προλαμβάνουν ή αντισταθμίζουν τα μειονεκτήματα στην επαγγελματική σταδιοδρομία. Στην προκειμένη περίπτωση, με την κύρια επιφύλαξη του Νόμου, δεν διατηρούνται ή θεσπίζονται μέτρα που προβλέπουν ειδικά πλεονεκτήματα υπέρ του λιγότερο εκπροσωπούμενου φύλου με σκοπό την εξασφάλιση της ισότητας μεταξύ των δύο φύλων στην εργασία. Με το Νόμο προνοείται θετική διάκριση, εύνοια δηλαδή, υπέρ των υποψηφίων του λιγότερο εκπροσωπούμενου φύλου στα διοικητικά συμβούλια ορισμένων οργανισμών δημοσίου δικαίου.

Το άρθρο 23 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης διακηρύττει ότι η ισότητα μεταξύ ανδρών και γυναικών πρέπει να διασφαλίζεται σε

όλους τους τομείς, περιλαμβανομένης της απασχόλησης, της εργασίας και της αμοιβής. Η αρχή της Ισότητας δεν αποκλείει τη διατήρηση ή την υιοθέτηση μέτρων τα οποία προνοούν για ειδικά πλεονεκτήματα υπέρ του λιγότερου εκπροσωπούμενου φύλου.

[...]

Με βάση τα προαναφερόμενα γνωματεύομε ότι ο Νόμος καταστρατηγεί την αρχή της ισότητας, όπως αυτή κατοχυρώνεται στο Άρθρο 28 του Συντάγματος και εφαρμόζεται δυνάμει του Άρθρου 35 του Συντάγματος, και δεν διασώζεται από οποιαδήποτε πρόνοια του Ενωσιακού Δικαίου. Επομένως είναι αντισυνταγματικός και άκυρος.

(Βλ. επίσης **Αναφορά 2/2018 και 3/2018 Πρόεδρος της Δημοκρατίας ν. Βουλή των Αντιπροσώπων** ημερομηνίας 6.2.2019 και την **Αναφορά 4/2016 Πρόεδρος της Δημοκρατίας ν. Βουλή των Αντιπροσώπων** ημερομηνίας 6.9.2017). Επίσης στην Γνωμάτευση **Πρόεδρος της Δημοκρατίας ν. Βουλή των Αντιπροσώπων (Αρ.2) (1989) 2 ΑΑΔ 1931** καταγράφονται τα εξής σημαντικά:

“Όπως είχα την ευκαιρία να υποδείξω σε προηγούμενες αποφάσεις μου (Βλ. μεταξύ άλλων ***Apostolides and Others v. R. (1982) 3 C.L.R. 928***, p. 940, ***Papadopoulou v. R. (1984) 3 C.L.R. 332*** και ***Pavlou v. Returning Officer and Others (1987) 3 C.L.R. 252***, p. 273-274) το άρθρο 28 εισάγει την Αριστοτελική έννοια της ισότητας. Ταυτίζεται η ισότητα με την ουσιαστική ομοιογένεια μεταξύ πραγμάτων ή υποκειμένων του δικαίου. Ίση μεταχείριση οφείλεται από τον νομοθέτη σε όλα τα άτομα τα οποία βρίσκονται ουσιαστικά στην ίδια θέση ή κατάσταση. Το μέτρο της ισότητας είναι η ομοιογένεια μεταξύ των πραγμάτων ή της κατάστασης ή θέσης των ατόμων που επηρεάζονται από τη νομοθεσία. Κριτήριο για τον προσδιορισμό της ομοιογένειας είναι η ουσιαστική σε αντίθεση με την φαινομενική υπόσταση ή την

ποσοτική αρίθμηση των υποκειμένων του δικαίου. Το άρθρο 28 αποκλείει τόσο διακρίσεις μεταξύ ομοιογενών όσο και την εξομοίωση ανομοιογενών αντικειμένων. Η ομοιογένεια καθορίζεται με βάση τη φύση των πραγμάτων ή την αντικειμενική κατάσταση των προσώπων σε συνάρτηση με την λειτουργική σημασία τους στο κοινωνικό σύνολο.

Η νομοθετική εξουσία είναι το συνταγματικό όργανο της πολιτείας για τον καθορισμό του περιεχομένου της νομοθεσίας. Ο νομοθέτης είναι ο κατ' εξοχήν κριτής των δικαιοκίνων αναγκών των πολιτών και του κοινωνικού συνόλου. Η διακριτική ευχέρεια του νομοθέτη στον τομέα των αρμοδιοτήτων του είναι μεγάλη, ανάλογα μεγάλη με την πολιτική του ευθύνη για τον προσδιορισμό του πλαισίου διακυβέρνησης της χώρας. Το πεδίο για δικαστική παρέμβαση περιορίζεται στις περιπτώσεις εκείνες που ο νομοθέτης υπερβαίνει τα ακραία όρια της νομοθετικής του αρμοδιότητας και νομοθετεί κατ' αντίθεση ή με τρόπο ασύμφωνο προς συγκεκριμένες διατάξεις του Συντάγματος.

Το άρθρο 140 δημιουργεί μηχανισμό για τον προληπτικό έλεγχο της συνταγματικότητας των νόμων· αποτελεί απόρροια του άρθρου 179 που καθιστά το Σύνταγμα τον υπέρτατο νόμο της Πολιτείας και του άρθρου 35 που δεσμεύει και τις τρεις εξουσίες της πολιτείας να εξασφαλίζουν στην σφαίρα των αρμοδιοτήτων τους τα αναπαλλοτρίωτα ανθρώπινα δικαιώματα που καθιερώνει το Μέρος II του Συντάγματος. Ο προληπτικός δικαστικός έλεγχος αποβλέπει στην εκ των προτέρων αποτροπή κάθε παρέκκλισης από το Σύνταγμα.

Η ομοιογένεια μεταξύ πραγμάτων ή της θέσης ή της κατάστασης ατόμων για σκοπούς ίσης μεταχείρισης δεν προσδιορίζεται μικροσκοπικά ή σχολαστικά αλλά με γνώμονα την ουσιαστική συνάφεια μεταξύ τους. Όταν η ομοιογένεια μεταξύ πραγμάτων, της θέσεως ή των περιστάσεων ατόμων είναι τόσο μεγάλη ώστε να

συνθέτουν ομάδα ατόμων ή υποκείμενων με βάση κοινό παρονομαστή ομοιογένειας ο νομοθέτης έχει την διακριτική ευχέρεια να ταξινομήσει τα πράγματα ή τα υποκείμενα του δικαίου σε ξεχωριστή κατηγορία και να προβεί σε νομοθετικές ρυθμίσεις διάφορες από εκείνες που ισχύουν για άλλες συγγενικές αλλά όχι ομοιογενείς κατηγορίες προσώπων ή πραγμάτων. Τόσο η συμπερίληψη πραγμάτων ή ατόμων σε ομοιογενή κατηγορία όσο και οι διακρίσεις που γίνονται στα δικαιώματα ή τις υποχρεώσεις ατόμων πρέπει να έχουν. όπως ορίζει η νομολογία, (Βλ. μεταξύ άλλων *Republic (Ministry of Finance) v. Nishan Arakian and Others* (1972) 3 C.L.R. 294 και *Apostolides and Others v. Republic* (1984) 3 C.L.R. 233) λογικό έρεισμα το οποίο να πηγάζει από την ομοιότητα ή διαφορές μεταξύ των πραγμάτων ή των φορέων των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων.”.

Με βάση τα προαναφερόμενα, ο αναπεμπόμενος Νόμος κρίνεται ότι δεν διαφαίνεται να συνάδει με τη συνταγματική αρχή της ισότητας και είναι πρόσθετα δυσλειτουργικός, αφού η εφαρμογή των διατάξεων του όπως διαμορφώθηκαν καθίσταται αναποτελεσματική.

12. Παράλληλα η απευθείας τοποθέτηση των μελών της Αστυνομίας με τον διορισμό τους σε εξειδικευμένη θέση των αναφερόμενων ειδικοτήτων, σε θέση Υπαστυνόμου (Κλίμακας Α9) όπως προβλέπει το νέο άρθρο (β1) αντί σε θέση Λοχία (Α8) και κατ' επέκταση σε ψηλότερη μισθοδοτική κλίμακα από την προβλεπόμενη από τις υφιστάμενες παραγράφους (α) και (γ) **επιβαρύνει και τον προϋπολογισμό κατά παράβαση του Άρθρου 80.2 του Συντάγματος.**

Επιπρόσθετα με τα πιο πάνω, η επιφύλαξη που εισάγεται με τη νέα παράγραφο (β1) με την οποία ερμηνεύεται ο όρος έγκυρη και σε ισχύ επαγγελματική άδεια κρίνεται επίσης ως άνευ αντικειμένου, λαμβάνοντας υπόψη ότι στο άρθρο 17Α υπάρχει ήδη

σχετική πρόνοια. Ειδική αναφορά γίνεται δε, στην υφιστάμενη επιφύλαξη του εδαφίου (1) αμέσως μετά την παράγραφο (δ) η οποία μάλιστα κρίνεται και επαρκέστερη από πλευράς πτητικής ασφάλειας, αφού η αναφερόμενη επιφύλαξη σε αντίθεση με την αντίστοιχη επιφύλαξη που εισάγεται με την Πρόταση Νόμου, θέτει πρόσθετες ασφαλιστικές δικλείδες ως προϋπόθεση για αναγνώριση των αδειών αυτών ως ακολούθως: (α) η χώρας έκδοσης της άδειας θα πρέπει να είναι μέλος του Διεθνούς Οργανισμού Πολιτικής Αεροπορίας και (β) η άδεια θα πρέπει να τυγχάνει αναγνώρισης από το Τμήμα Πολιτικής Αεροπορίας της Δημοκρατίας.

Περαιτέρω, με το νέο άρθρο 17B που εισάγεται στον βασικό νόμο με την Πρόταση Νόμου, δημιουργείται μια νέα ειδικότητα εξειδικευμένων μελών της Αστυνομίας αυτή του διασώστη και του χειριστή βαρούλκου. Η αναφερόμενη ειδικότητα όπως έχει ήδη αναφερθεί πιο πάνω, δεν περιλαμβάνεται μεταξύ των υφιστάμενων ειδικοτήτων των συνδυασμένων θέσεων των εξειδικευμένων μελών της Αστυνομίας που προβλέπονται στον προϋπολογισμό. Συνεπώς η πρόνοια αυτή επιβάλλει την δημιουργία πρόσθετων εξειδικευμένων θέσεων αυτής της ειδικότητας πέραν από αυτών που συμπεριλαμβάνονται σήμερα στον προϋπολογισμό. Λαμβάνοντας υπόψη ότι οι συνδυασμένες εξειδικευμένες θέσεις είναι και οι πλέον υψηλά αμειβόμενες θέσεις σε σχέση με τις θέσεις Αστυφύλακα και Ειδικού Αστυφύλακα η πρόνοια αυτή αναπόφευκτα επιβαρύνει τον προϋπολογισμό κατά παράβαση του **Άρθρου 80.2 του Συντάγματος**.

Το Άρθρο 80 του Συντάγματος προνοεί ότι καμία πρόταση Νόμου, η οποία συνεπάγεται αύξηση των εξόδων που προβλέπονται από τον Προϋπολογισμό δεν δύναται να υποβληθεί από βουλευτή (**Πρόεδρος της Δημοκρατίας ν. Βουλής των Αντιπροσώπων (Αρ.2) (2001) 3^Α. Α.Α.Δ. 519, Πρόεδρος της Δημοκρατίας ν. Βουλής των Αντιπροσώπων (2011) 3Α. Α.Α.Δ. 72**).

Ο σκοπός του Συνταγματικού Νομοθέτη είναι η απόδοση αποκλειστικής εξουσίας για την ετοιμασία του προϋπολογισμού και τον καθορισμό των δαπανών του Κράτους στην Εκτελεστική Εξουσία, αφού θα μπορούσε η οποιαδήποτε πρόταση Νόμου να επιβαρύνει και να αυξάνει τα έξοδα όλων των προϋπολογισμών πέραν του τρέχοντος και ήδη εγκριθέντων, αλλά και μελλοντικών Προϋπολογισμών του Κράτους, χωρίς τη συναίνεση της Εκτελεστικής Εξουσίας.

Οι πρόνοιες των υπό αναπομπή Νόμων, επιφέρουν αύξηση των κατά τα άλλα προβλεπόμενων δαπανών, κατά τον τρόπο που έχει επεξηγηθεί πιο πάνω, προσκρούουν στις διατάξεις του Άρθρου 80.2 του Συντάγματος και ως εκ τούτου είναι αντισυνταγματικές.

Επιπρόσθετα η πρόνοια αυτή φέρει τα μέλη της Αστυνομίας που υπηρετούν ως διασώστες και χειριστές βαρούλκου σε ευνοϊκότερη θέση από αυτή που ευρίσκονται σήμερα δεκάδες άλλα μέλη της Αστυνομίας, άλλων ειδικοτήτων όπως είναι για παράδειγμα οι δύτες και οι πυροτεχνουργοί της Αστυνομίας για τους οποίους επίσης δεν προβλέπεται εξειδικευμένη θέση στον Προϋπολογισμό, καθώς επίσης και άλλα μέλη της Αστυνομίας τα οποία μάλιστα κατέχουν και ίδια ακαδημαϊκά προσόντα με αυτά των εξειδικευμένων μελών της Αστυνομίας και στις πλείστες των περιπτώσεων ασκούν και τα ίδια ακριβώς καθήκοντα με αυτούς. Συνεπώς και εδώ εγείρεται θέμα αντισυνταγματικότητας λόγω μη ίσης εφαρμογής του νόμου.

13. Με τις προτεινόμενες ρυθμίσεις, διαπιστώνεται, επίσης, παραβίαση της αρχής της Διάκρισης των Εξουσιών, αφού κατά παράβαση των προνοιών του Συντάγματος, η Βουλή των Αντιπροσώπων, ανέλαβε αντισυνταγματικά να δημιουργήσει μια νέα ειδικότητα εξειδικευμένων μελών της Αστυνομίας αυτή του διασώστη και του χειριστή βαρούλκου, με το νέο άρθρο 17B που εισάγεται στον βασικό νόμο με την Πρόταση Νόμου του κ. Κ. Ευσταθίου και με την τροποποίηση του εδάφιου (1) του άρθρου 17Α του περί

Αστυνομίας Νόμου του 2004, Ν.73(Ι)/2004, (εφεξής βασικός νόμος) με την προσθήκη, της ακόλουθης νέας παραγράφου, ανέλαβε αντισυνταγματικά πρωτοβουλία διαχείρισης της διοίκησης, ήτοι ενός τομέα που εκφεύγει εντελώς του πεδίου αρμοδιότητάς της, αγνοώντας τις υφιστάμενες διοικητικές δομές και το νενομισμένο πλαίσιο δράσης της Διοίκησης.

Ενώ παράλληλα και σε αντίθεση και/ή ασυμφωνία με το Σύνταγμα και κατά παραβίαση και του άρθρου 179 του Συντάγματος, αφαιρείται από την εκτελεστική εξουσία η εξουσία να ασκήσει καθήκοντα διοίκησης εντός του πεδίου της συνταγματικής και εκτελεστικής τους αρμοδιότητας.

Συνάγεται επομένως, ότι διαπιστώνεται παραβίαση της αρχής της Διάκρισης των Εξουσιών, κατά παράβαση των προνοιών του Συντάγματος, ως ανωτέρω επεξηγείται.

14. Ειδικότερα υπογραμμίζεται, ότι η ρύθμιση που επιδιώχθηκε εν προκειμένω, με πρόταση νόμου από μέρους της Βουλής των Αντιπροσώπων, κρίνεται ότι συνιστά αθέμιτη επέμβαση στο πεδίο δράσης της εκτελεστικής εξουσίας και, ως εκ τούτου, συνιστά παραβίαση της Αρχής της Διάκρισης των Εξουσιών. Το Ανώτατο Δικαστήριο στη νομολογία του έχει αναγνωρίσει το συνταγματικό υπόβαθρο της Αρχής της Διάκρισης των Εξουσιών (στην **Πρόεδρος της Δημοκρατίας v. Βουλή των Αντιπροσώπων (Αρ. 3, (2011) 3 ΑΑΔ 777)** και ότι, ειδικότερα, η αρχή της διάκρισης των εξουσιών, εκπορεύεται αδιαμφισβήτητα εκ του Κυπριακού Συντάγματος. Όπως έχει λεχθεί και πρόσφατα από την Ολομέλεια του Ανώτατου Δικαστηρίου στην **Αναφορά 2/2017 Πρόεδρος της Δημοκρατίας v. Βουλή των Αντιπροσώπων**, ημερομηνίας 5.2.2018:

“Έχοντας εξετάσει το αναφυσζ ζήτημα, υπενθυμίζεται ότι η διάκριση των εξουσιών είναι όχι μόνο διάχυτη στο συνταγματικό στερέωμα της Κυπριακής Δημοκρατίας, αλλά έχει πλειστάκις αναγνωρισθεί και επιβεβαιωθεί ως η αναγκαία υποστήλωση αυτής τούτης της πολιτειακής λειτουργίας, (Πρόεδρος της Δημοκρατίας v. Βουλή

των Αντιπροσώπων (Αρ. 1) (2009) 3 Α.Α.Δ. 23 και Πρόεδρος της Δημοκρατίας ν. Βουλή των Αντιπροσώπων, Αναφορά Αρ. 3/2014, ημερ. 31.10.2014). Η αρχή της διάκρισης των εξουσιών απαγορεύει και αποκλείει την άσκηση ή την ανάληψη εξουσίας εκτός της σφαίρας της αντίστοιχης αρμοδιότητας εκάστης εκ των τριών πολιτειακών εξουσιών, (Πρόεδρος της Δημοκρατίας ν. Βουλή των Αντιπροσώπων (Αρ. 3) (1994) 3 Α.Α.Δ. 93).”

15. Επίσης η θεωρία του διοικητικού δικαίου παρέχει καθοδήγηση και ενισχύει τη θέση ότι στην παρούσα περίπτωση, η νομοθετική εξουσία έχει επέμβει αντισυνταγματικά στο πεδίο της εκτελεστικής εξουσίας. Όπως αναφέρεται και στο σύγγραμμα του **Α. Ι. Τάχου** **“Ελληνικό Διοικητικό Δίκαιο”** (Εκδ. 6^η, Εκδ Σάκκουλα, 2000) στις σελ. 32-33, “..δεν επιτρέπεται η νομοθετική λειτουργία να υποκαθιστά τη Διοικητική σε αρμοδιότητες που ανήκουν κατά το Σύνταγμα στην τελευταία..”.[...]“Έτσι η διάκριση των Λειτουργιών [...] έχει την έννοια ότι και η Εκτελεστική -Διοικητική Λειτουργία είναι ανεξάρτητη, όπως και όσο ορίζει το Σύνταγμα, απέναντι τόσο στην Νομοθετική αλλά και στη Δικαστική”. Στο πλαίσιο αυτό αντίκειται στο Σύνταγμα η ανάληψη από μέρους της Βουλής εξουσίας ρύθμισης ζητήματος καθαρά διοικητικής φύσης.

Επίσης στο σύγγραμμα του **Π.Δ. Δαγτόγλου, “Γενικό Διοικητικό Δίκαιο”** (εκδ. Αθήνα., 2004) ο συγγραφέας προσεγγίζοντας το ζήτημα της διάκρισης των λειτουργιών, το αξιολογεί ως περίπλοκο λόγω της απουσίας σαφών και συγκεκριμένων κριτηρίων, στη σελ. 20 του συγγράμματός του, καταλήγει στα εξής:

“Πρέπει λοιπόν να περιοριστούμε στην διαπίστωση ότι η λειτουργική έννοια της νομοθεσίας περιλαμβάνει υπό ομαλές περιστάσεις την **έκδοση κανόνων δικαίου** που αφορούν το ιδιωτικό, ποινικό και δικονομικό δίκαιο, καθώς και τις σχέσεις μεταξύ κράτους και ιδιωτών ή την κρατική οργάνωση, εφ' όσον αναφέρονται σε θέματα **γενικής, αφηρημένης και μακροχρόνια (φύσεως ή σημαντικής**

σπουδαιότητας. Η ρύθμιση όλων των άλλων θεμάτων καθώς και η αντιμετώπιση ειδικών και συγκεκριμένων προβλημάτων αποτελεί διοίκηση υπό τη λειτουργική της έννοια.

Το Ανώτατο Δικαστήριο έχει ήδη δε τοποθετηθεί επί παρόμοιου σημείου στην Αναφορά 1/2012, στην Γνωμάτευσή του **Πρόεδρος της Δημοκρατίας v. Βουλής των Αντιπροσώπων (Αρ. 2), (2013) 3 Α.Α.Δ. 178** ημερομηνίας 13.4.2013:

“Με τον προτεινόμενο τροποποιητικό νόμο, καταργείται η Συμβουλευτική Επιτροπή και στη θέση της καθιερύεται Τεχνική Επιτροπή, η σύνθεση της οποίας παραμένει ουσιαστικά η ίδια, με την προσθήκη του Γενικού Λογιστή ή εκπροσώπου του και του δικαιώματος να παρακάθεται ως παρατηρητής ο Γενικός Ελεγκτής, αλλά η ουσία είναι ότι με το προτεινόμενο νέο εδάφιο 3 του άρθρου 8, η Τεχνική Επιτροπή αποκτά το αποκλειστικό δικαίωμα διαπραγμάτευσης των όρων και των προνοιών συμβολαίων για εκμετάλλευση υδρογονανθράκων. Παραμένει μόνο στον Υπουργό, εφόσον η Τεχνική Επιτροπή κρίνει ότι μία διαπραγμάτευση είναι επιτυχής, να ενημερωθεί σχετικά και να υποβάλει στο Υπουργικό Συμβούλιο την απόφαση της Τεχνικής Επιτροπής για έγκριση, απόρριψη ή παραπομπή στην Τεχνική Επιτροπή για περαιτέρω διαπραγμάτευση.

Είναι έτσι προφανής από τα πιο πάνω η παραβίαση της αρχής της διάκρισης μεταξύ της Πολιτικής Εξουσίας και της Διοικητικής Λειτουργίας, αλλά και της διάκρισης των εξουσιών, διότι η τυχόν τελική έγκριση από το Υπουργικό Συμβούλιο είναι απλώς διαπιστωτική και χωρίς ουσία, εφόσον η διαπραγμάτευση και οι όροι των συμβολαίων γίνονται αποκλειστικά από την Τεχνική Επιτροπή, χωρίς ο Υπουργός ή το Υπουργικό Συμβούλιο να μπορούν να διαπραγματευτούν οι ίδιοι. Από δε την έκθεση της Πρότασης Νόμου, **διαφαίνεται ότι σκοπός του νόμου είναι η στέρηση των εξουσιών της Πολιτικής και Εκτελεστικής Εξουσίας, που τους**

παρέχονται από τα σχετικά Άρθρα του Συντάγματος σε ένα μείζον θέμα άσκησης Πολιτικής Εξουσίας. Όπως αναφέρεται στην Πρόταση Νόμου, σκοπός της είναι “ο έλεγχος και η σωστή εκτίμηση των συμβολαίων σε θέματα υδρογονανθράκων” και ότι έτσι “διασφαλίζεται επίσης ότι η ευθύνη για τέτοια εργασία δεν θα την έχει ο εκάστοτε Υπουργός Εμπορίου, Βιομηχανίας και Τουρισμού γιατί η θέση του Υπουργού είναι πολιτική”.

Γνωματεύουμε πως τα άρθρα 2, 4, 6, 7 και 9 του επίδικου νόμου είναι αντίθετα με τις πρόνοιες των Άρθρων 46, 54 και 58 του Συντάγματος και οδηγούν σε παραβίαση της Συνταγματικής Επιταγής της Αρχής της Διάκρισης μεταξύ Πολιτικής Εξουσίας και Διοικητικής Λειτουργίας και είναι ασύμφωνες με την Αρχή της Διάκρισης των Εξουσιών.”

Ενώ επίσης είναι σχετική η Γνωμάτευση του Ανώτατου Δικαστηρίου στις Αναφορές 1/94 κ.α, Πρόεδρος της Δημοκρατίας ν. Βουλής των Αντιπροσώπων (Αρ. 3), (1994) 3 Α.Α.Δ. 93 ημερομηνίας 28.2.1994:

“Η απόφαση ευρίσκεται σε αντίθεση με τις διατάξεις του Συντάγματος που περιορίζουν την αρμοδιότητα της Βουλής των Αντιπροσώπων για τη θεσμοθέτηση κανόνων δικαίου στην άσκηση της Νομοθετικής λειτουργίας -Άρθρο 61 - και αποκλείουν επέμβαση στον τομέα της Εκτελεστικής λειτουργίας που κατανέμεται από το Σύνταγμα στα όργανα ή τις αρχές της Εκτελεστικής Εξουσίας και, κατά κύριο λόγο, στο Υπουργικό Συμβούλιο -Άρθρο 54 - και παραβιάζει την αρχή της διάκρισης των Εξουσιών.

Οι λόγοι για τους οποίους αγόμεθα σ' αυτή την κατάληξη είναι, συνοπτικά, οι εξής:
(Α) Η αρχή της διάκρισης των Εξουσιών απαγορεύει και αποκλείει την άσκηση ή την ανάληψη εξουσίας έξω από τη σφαίρα των αρμοδιοτήτων της κάθε μιας από τις τρεις Εξουσίες της Πολιτείας. Οποιαδήποτε άμεση ή έμμεση άσκηση αρμοδιότητας έξω

από το καθορισμένο πεδίο των λειτουργιών της κάθε Εξουσίας, αντίκειται στην αρχή της διάκρισης των Εξουσιών και προσκρούει στις διατάξεις του Συντάγματος που κατανέμουν την κρατική εξουσία στους αντίστοιχους φορείς της. Στην Πρόεδρος της Δημοκρατίας *ν Βουλής των Αντιπροσώπων (1992) 3 Α.Α.Δ. 458*, κηρύχθηκε αντισυνταγματικός ο περί Δημοσίας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας Νόμος, ο οποίος είχε ως αντικείμενο, μέσω νομοθετικών ρυθμίσεων, την παράταση της θητείας των μελών της Επιτροπής Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας. Όπως υποδεικνύεται στην απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου, η χρονική διάρκεια της θητείας των μελών της Επιτροπής ρυθμίζεται από τη νομοθεσία· όχι όμως ο διορισμός ή η παράταση της θητείας των μελών της Επιτροπής που αποτελεί διοικητική ενέργεια και επομένως πτυχή της Εκτελεστικής λειτουργίας. Στην απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου, στη Μιχαήλ Θεοδοσίου Λτδ *ν Δήμου Λεμεσού (1993) 3 Α.Α.Δ. 25*, επισημαίνεται ότι "... αποκλείεται η επέμβαση της Νομοθετικής Εξουσίας, κάτω από οποιοδήποτε μανδύα, στην εκπλήρωση του διοικητικού έργου.". Το Δικαστήριο έκρινε, στην υπόθεση εκείνη, ότι εφόσον η έκδοση και η ανάκληση ή ακύρωση διατάγματος απαλλοτρίωσης γης συνιστούν πτυχή της διοικητικής λειτουργίας, η κατάργηση με νόμο διαταγμάτων απαλλοτρίωσης συνιστούσε επέμβαση στον τομέα της Εκτελεστικής Εξουσίας κατ' αντίθεση προς την αρχή της διάκρισης των Εξουσιών και, επομένως, κρίθηκε αντισυνταγματική.

(B) Με την απόφαση σκοπείται, όπως προκύπτει από το αίτημα για την έκδοσή της και όπως υπέβαλε ο δικηγόρος της Βουλής, η θεσμοθέτηση υποχρέωσης για την ανάληψη διοικητικής δράσης προκαθορισμένου περιεχομένου, δηλαδή η αναίρεση διοικητικής απόφασης. Η αρχή της διάκρισης των Εξουσιών επιβάλλει το διαχωρισμό και καθιερώνει την αυτονομία της κάθε Εξουσίας στον τομέα της. Καμιά από τις δύο Εξουσίες, η Νομοθετική και η Εκτελεστική, δεν είναι θεσμικά υπόλογη

στην άλλη για την εκτέλεση του έργου της. Κάθε μια από τις δύο Εξουσίες είναι υπόλογη στο λαό, στον οποίο ανήκει και ο λόγος για την ανάθεση της εντολής στη Βουλή για την άσκηση της Νομοθετικής Εξουσίας και στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας για τη διασφάλιση της άσκησης της Εκτελεστικής Εξουσίας.

Με την απόφαση της 13/5/1993, η Βουλή επιχειρεί να επιβάλει υποχρέωση στην Εκτελεστική Εξουσία, (α) για τη λήψη διοικητικής απόφασης και (β) για τον καθορισμό του περιεχομένου της. Η απόφαση ευρίσκεται έξω από το νομοθετικό πεδίο και παράλληλα συνιστά επέμβαση στο πεδίο της Εκτελεστικής Εξουσίας. Το αντικείμενο της Αναφοράς είναι απόφαση της Βουλής με την οποία επιδιώκεται η γένεση δικαιοσύνης υποχρέωσης με την έκδοσή της, βάσει του Άρθρου 52 του Συντάγματος. Δεν αμφισβητείται το δικαίωμα της Βουλής να κρίνει ή να επικρίνει το κυβερνητικό έργο, να παίρνει πολιτικές θέσεις ή να προβαίνει σε εισηγήσεις για την καλύτερη λειτουργία της Εκτελεστικής Εξουσίας. Αποφάσεις εκείνης της κατηγορίας, με τις οποίες δε σκοπείται η γένεση δικαιωμάτων και υποχρεώσεων με την έκδοσή τους, δεν υπόκεινται σε δικαστικό έλεγχο.”

16. Στην παρούσα περίπτωση, οι προτεινόμενες τροποποιήσεις αποτελούν κατεξοχήν ενάσκηση διοίκησης, δεδομένου ότι αφενός, ρυθμίζει τη διοικητική οργάνωση ενώ αφετέρου, δεν εντοπίζεται να γίνεται από μέρους της Βουλής των Αντιπροσώπων ρύθμιση οιοδήποτε κανόνα δικαίου ή να επιδιώκεται κάποια γενική και αφηρημένη ρύθμιση.

17. Με βάση τα προαναφερόμενα, ο αναπεμπόμενος Νόμος κρίνεται ως αντισυνταγματικός καθότι προσκρούει στην Αρχή της Διάκρισης των Εξουσιών και πρόσθετα δυσλειτουργικός, ενώ η εφαρμογή διατάξεων του όπως διαμορφώθηκαν καθίσταται ιδιαίτερα περίπλοκη έως ανέφικτη. Περαιτέρω σε πρακτικό επίπεδο η εφαρμογή και η λειτουργία του Νόμου με τον τρόπο που διαμορφώνονται οι διατάξεις του

κρίνεται ως ατελής, με αποτέλεσμα να προκύπτουν ουσιώδη διοικητικά και νομικά προβλήματα. Ως εκ τούτου, εισηγούμαι όπως η Βουλή μη εμμένει στην απόφασή της αποδεχόμενη την αναπομπή.

18. Πέραν, των προαναφερθέντων, οι προτεινόμενες τροποποιήσεις είναι **ασύμβατες με το Άρθρο 179 του Συντάγματος**. Το Σύνταγμα αποτελεί τον υπέρτατο Νόμο στη Δημοκρατία και συνεπώς όλοι οι Νόμοι της Δημοκρατίας πρέπει να είναι προσαρμοσμένοι και να ευθυγραμμίζονται με τις διατάξεις του (Βλ. **Solomos Stylianou v. The Police (1962) C.L.R. 152**).

Το Άρθρο 179 του Συντάγματος ορίζει ότι:

“1. Τηρουμένων των διατάξεων του άρθρου 1Α, το Σύνταγμα είναι ο υπέρτατος νόμος της Δημοκρατίας.

2. Ουδείς νόμος ή απόφασις της Βουλής των Αντιπροσώπων ή εκατέρας Κοινοτικής Συνελεύσεως ως και ουδεμία πράξις ή απόφασις οιοδήποτε οργάνου, αρχής ή προσώπου εν τη Δημοκρατία ασκούντος εκτελεστικήν εξουσίαν ή οιονδήποτε διοικητικόν λειτούργημα δύναται να είναι καθ’ οιονδήποτε τρόπον αντίθετος ή ασύμφωνος προς οιαδήποτε των διατάξεων του Συντάγματος ή προς οποιαδήποτε υποχρέωση επιβάλλεται στη Δημοκρατία ως αποτέλεσμα της συμμετοχής της ως κράτους μέλους στην Ευρωπαϊκή Ένωση.”.

Στη βάση του Συντάγματος, ουδείς νόμος της Βουλής των Αντιπροσώπων δύναται να είναι καθ’ οιονδήποτε τρόπον αντίθετος ή ασύμφωνος προς οποιαδήποτε διάταξη του και συνεπώς για τους τέσσερεις προαναφερόμενους λόγους που αναλύθηκαν πιο πάνω (παραβίαση της Αρχής Διάκρισης των Εξουσιών, παραβίαση της Αρχής της Ισότητας, παραβίαση του άρθρου 80(2)) ο υπό αναπομπή Νόμος είναι αντίθετος και/ή ασύμφωνος με το εν λόγω Άρθρο.

Ως εκ τούτου, εισηγούμαι όπως η Βουλή των Αντιπροσώπων μη εμμείνει στην απόφασή της, αποδεχόμενη την αναπομπή. Παρακαλείται η αρμόδια Κοινοβουλευτική Επιτροπή Νομικών να ακούσει σχετικά με την παρούσα αναπομπή τον Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας και την Υπουργό Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξεως.».

Οι εκπρόσωποι του Υπουργείου Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξεως και της Νομικής Υπηρεσίας της Δημοκρατίας, κατά την εξέταση του αναπεμφθέντος νόμου από την επιτροπή, ανέλυσαν περαιτέρω τους λόγους για τους οποίους κρίθηκε σκόπιμη η αναπομπή του εν λόγω νόμου στη βάση της πιο πάνω επιστολής του Προέδρου της Δημοκρατίας, επαναλαμβάνοντας ότι οι διατάξεις του παραβιάζουν τις διατάξεις των άρθρων 28, 80(2) και 179 του συντάγματος, καθώς και την αρχή της διάκρισης των εξουσιών.

Το μέλος της επιτροπής βουλευτής κ. Κωστής Ευσταθίου υπέβαλε εισήγηση για αναθεώρηση του κειμένου του αναπεμφθέντος νόμου, ώστε, αντί να τροποποιείται το άρθρο 17Α του βασικού νόμου, να προστίθεται νέο άρθρο 17Β σύμφωνα με το οποίο εξισώνεται η υπηρεσιακή κατάσταση προσώπων τα οποία ασκούν εξειδικευμένα καθήκοντα, εμπίπτουν στην έννοια του όρου «μέλος της αστυνομίας» και κατέχουν συγκεκριμένα προσόντα ή πείρα σχετική με τα εξειδικευμένα καθήκοντα του χειριστή ή ηλεκτρολόγου ή μηχανικού ή ηλεκτρονικού πτητικών μέσων ή διασώστη ή χειριστή βαρούλκου με τα υπόλοιπα μέλη της αστυνομίας.

Ο ίδιος εξέφρασε την άποψη ότι με την προτεινόμενη αναθεώρηση του κειμένου δεν υφίσταται πλέον οποιαδήποτε παράβαση των διατάξεων των άρθρων 28, 80(2) και 179 του συντάγματος και της αρχής της διάκρισης των εξουσιών.

Ο εκπρόσωπος του Υπουργείου Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξεως διαφώνησε με την εισήγηση αυτή, εκφράζοντας την άποψη ότι δεν αίρεται η παράβαση των πιο πάνω αναφερόμενων διατάξεων του συντάγματος και της αρχής της διάκρισης των εξουσιών.

Λαμβάνοντας υπόψη όλα όσα τέθηκαν ενώπιόν της, η επιτροπή συμφώνησε να αποδεχτεί μερικώς τους λόγους αναπομπής και αναθεώρησε το κείμενο του αναπεμφθέντος νόμου στη βάση της πιο πάνω εισήγησης.

Υπό το φως των πιο πάνω, η Κοινοβουλευτική Επιτροπή Νομικών έκρινε σκόπιμο όπως όλες οι πλευρές τοποθετηθούν επί του αναθεωρημένου κειμένου κατά τη συζήτηση του αναπεμφθέντος νόμου στην ολομέλεια του σώματος.

22 Απριλίου 2021

Αρ. Φακ.: 23.02.061.164-2020

NK/XA/XX